

העם

אפל? אומלל?

מסוכן? נרדף?

דמות אפלה ומסוכנת? אדם זקן והר? לה, הראוי לרחמים? פושע בינלאומי? יהודי נרדף?

לא היה השבוע אדם בישראל, שלא היתה לו דיעה על מאיר לנסקי, ועל זכותו להישאר בישראל, וכמו כל עניין בעל משמעות רגשית ורעיונית, היה זה ציבור מפולג באופן חד והותך.

תומכי לנסקי, שכללו לא רק תועמ"גים שזונים כמו אפרים קישון, אלא גם הרבה יהודים סתם, שראו בזכותו של לנסקי אידיאל ציוני, עמדו מול מתנגדי לנסקי, שגם להם לא חסרו דוברים שגור נים, ושגם הם הסתמכו על עקרונ ציוני: גי: שחוק השבות לא נועד להחזיר את הכרדר לשופטים. בתוהו עמד שר הפנים המפד"לי - מטרה לכל הלהצים.

מצד אחד: דעת שרי המשפטים והמש"ט, שאין להשאיר בארץ אדם שיהפך בהכרח למוקד הפשע המאורגן הבינ"לאומי, שמן אחריו יסודות פליילים נוספים, ודעתו של שר-החוק, שהישארות לנסקי בארץ תעכיר את יחסי ישראל-ארצות-הברית.

מצד שני: לחצם של איילי-כספים, הי משולבים בסינדיקאט הפשע, והקשורים דווקא עם חוגים דתיים בארץ.

ההחלטה שנתקבלה היתה מהחוכמת מב-חינה פוליטית: להעביר את כל הכרדר לבית-המשפט העליון, השר סירב להאריך את אשרת לנסקי, לנסקי הודיע שיפנה לבית-המשפט הגבוה לצדק, כדי לתבוע את זכותו על פי חוק השבות.

מוצא מחוכבם. מבחינה פנימית והיי צונית כאחת, היה זה מוצא אידיאלי לשר, למפלגתו ולמשלתו.

אם יחליט בית-המשפט כי לנסקי זכאי להישאר בארץ לפי חוק השבות, לא יוכר לו האמריקאים לבוא בתענות, וגם שר ללי לנסקי לא יעזו להתנגד לקביעה מש-החוק (אם כי ידרשו, בוודאי, את תיקון החוק).

אם יקבע בית-המשפט שאין זכות לי-לנסקי, יהיה השר מחוסן בפני זעמם של ידידי לנסקי, בקרב מפלגתו ומחוצה לה. מה יגיד בית-המשפט? דעת המיש-פטינים היתה מחולקת השבוע כדעת כל שאר הציבור. רק דבר אחד היה בטוח: תהיה זאת אחת ההחלטות המעניינות ביותר, וגם החשובות ביותר מבחינה רעיונית, שיצאה לפעם מבית-משפט ישראל.

מדיניות

למען ירושלים

לא יחשו

משפחת העמים ישבה השבוע בדין על התנהגות ישראל בירושלים.

היא החליטה פה אחד: התנהגות זו ראויה לגינוי, ועל האו"ם לפעול כדי לשם לה קץ. או"ם שבו? רבים בישראל סטרו את הגינוי במשיכת-כתף מזלזלת: "או"ם שמום".

אחרים תירצו את התבוסה בתירוצים הידועים על חלוקת הכוח באו"ם, הקואליציה האנטי-ישראלית האוטומטית, וכיור צא באלה, אולם גם הויליול וגם התירוצים היו מסוכנים.

בידוד עצמי. מבחינה מעשית, היה לגינוי חשיבות רבה, כי לא רק היריבים המסורתיים של ישראל הצביעו נגדה, אלא גם כל ידידיה, ארצות-הברית התי ייצבה ביד מורמת לצד ברית-המועצות. מדוע דווקא בנייני ירושלים? יש לכך סיבה פשוטה: ישראל פעלה בעיר זו בגסות פרוכוסקובית, כאילו היה מגוי וגמור עימה לבודד את עצמה ולהקים נגדה את העולם כולו.

החלטתה הנחושה להשחית את גוף ירושלים, ללא תקנה, בשיכונים מכווערים, הקימה נגדה את שוחרי-היופי בעולם. הדרך שבה בוצע הדבר הקים נגדה את שוחרי-הטעם הטוב, התחלמות הגסה כי זכויות הערבים בעיר, הקים נגדה את

מיני שאלות נוספות שהתעוררו במהלך חקירתו, שלא נגעו ישירות לחשד בגללו נעצר. כך, למשל, התעניינו חוקריו לדעת מי מימן את 12 טיסותיו לחו"ל בחמש השנים האחרונות? ומי מימן את טיסתו האחרונה לארצות-הברית, משם הביא את מיסמכי לנסקי?

לביב הסביר לחוקריו כי הוא טס לארצות-הברית עם אשתו, כתוצאה מחיבור שני כרטיסי טיסה שניתנו לו על ידי בעלי חברות פרטיות באמצעות ובידעת מערכת הארץ. כרטיס אחד ניתן לו על ידי עזריאל עינב, יבואן בשר, שרצה כי כתב הארץ יבדוק את טיב הבשר המיוצא לארץ מאירלנד; כרטיס שני ניתן לו על ידי מר רובינזון, מבעלי חברת זניט הישראלי. חוקרי המשטרה ביקשו לבדוק אצל אנשי עסקים אלה אם הכרטיסים לא הוצאו מהם על-ידי סחיטה. הסתבר להם כי לא היה כל עניין פלילי בפרשות אלה. בין שאר השאלות המרהפות עדיין מעל הפרשה, נשארה שאלה אחת תמוהה ביותר: המשטרה חושדת בלביב כי יום פריצה לשם גניבת מיסמכים, באמצעותם רצה לסחוט, אם כך, חייבים מיסמכים אלה להכיל האשמה פלילית חמורה נגד אלה המזכירים בהם. איפה המיסמכים? אם יש בהם אישום כה חמור נגד המזכירים בהם, שבאמצעותו ניתן לסחוט מהם, מדוע לא פועלת נגדם המשטרה?

בעוד שספק אם המשטרה תגיש איי שום נגד לביב בפרשת הפריצה, ברור דבר אחד: יוגש נגדו אישום על החזקת דולאר רים ללא רשות. בחיפוש שנערך בביתו בעת מעצרו מצאו החוקרים 72 דולאר. הי איש רוצה להכשיל עורך-דין במסחר בלי תי חוקי בדולארים, יואשם בעצמו בהאשמה זו.

החדשות הבלתי מבוססים שהיו למש-טרה על מעשי הסחיטה של יגאל לביב.

עניין של במחון

לא פחות חשוב ממה שישנו בידו"ח ועדת פלד, הוא החומר שאינו כלול בה.

חומר זה מתייחס לשאלה מה בכלל עשה תת-ניצב אהרון שלוש בפרשת מיסמכי לנסקי? תפקידו של שלוש הוא בתחום הביטחון ולא בתחום הפלילי, אם כי הוא שייר לאגף החקירות. למעשה הוא מעין מקשר בין שירותי הביטחון לבין המשטרה.

בהקשר זה מזכירה הוועדה שבפגישה בין בסוק לשלוש, תמה בסוק מדוע מת-ערב שלוש בפרשה ושאל, "האם יש כאן משהו בטחוני?" הוועדה מעירה כי הקשר זה כי בסוק ידע כי תפקידו של שלוש קשור בענייני ביטחון.

אבל השאלה שנראתה כה טבעית לי-בסוק, לא נשאלה על ידי הוועדה: מה עניינו של שלוש, העוסק בענייני ביי-טחון, בפרשה מעין זו?

מבלי ששאלה את השאלה, נתנה לה הוועדה תשובה: שלוש השתתף, בישיבת ראשי המחלקות במטה הארצי, בה העלה ניצב-מישנה רוט את הבעיה העומדת בפניו בפרשת מיסמכי לנסקי. אומרת הוועדה: "רוט הביא בפני הנוכחים את כל המידע שברשותו. תת-ניצב שלוש הוסיף פרטים שהיו ידועים לו ממקור רות מודיעיני מסוים".

אילו היתה הוועדה טורחת לחקור את תת-ניצב אהרון שלוש, מה הם מקורות המודיעין שלו, היה אולי מסתבר לו פרט, שלא הובא אליה: תת-ניצב אהרון שלוש קשור בקירבת משפחה רחוקה עם עורך-דין ירום אלרואי, פרק ליטו של מאיר לנסקי. אשתו של הפרק ליטו היא קרובת משפחה של משפחת שלוש.

ייתכן שאילו היתה הוועדה בודקת מה מידת הקשרים החברתיים והאישיים בין פרקליטו של לנסקי לבין תת-ניצב שלוש, היו נפתחים בפניה אופקים חדשים כדי לחקור מה עניינו של קצין משטרה כמו שלוש, שהוא לכל הדיעות בעל שם טוב כאדם ישר והגון, בפרשה שאינה נוגעת ישירות לתחום תפקידו במשטרה?

פנחס ספיר. חומר זה שלח בצורת תוד-כיר לכל חברי הכנסת ואף ביקש לפר-סמו בעיתונים.

אף עיתון לא הסכים לפרסם את תוד-כירו של לביב, אפילו לא כמודעה עבורה היה מוכן לשלם היהלומן דוד ארנפלד, חברו הטוב של לביב.

צחוק הגורל הוא שהעיתון היחיד שי-הסכים לפרסם את התוכיר כמודעה היה דווקא יומון המערך, דבר, המודעה פור-סמה בדבר יום אחד אחרי מעצרו של לביב, מבלי שעורכי דבר ידעו בשעת הדפסתה כי האיש החתום על המודעה המאשימה את ספיר, כבר יושב בבית-המעצר.

מי שלם בעד הטיסות?

בחמשת ימי מעצרו לצרכי חקירה בפר-שת הפריצה לצרכי סחיטה, שיתף יגאל לביב פעולה עם חוקריו, ענה לכל שאלור-תיהם והסביר כל מה שנראה סתום בי-ענייהם.

לביב הסכים גם להסביר לחוקריו כל

יגאל לביב

למה לא תפסו?

ליט המדינה גבריאלי בך לארצות-הבר-ית - אותו בסוק מתנדב מיוזמתו לתת-למשלה, באמצעות שלוש, מיסמכים שי-רכש בכספי לקוחותיו ושיאפשרו לה לפי-עול נגד לקוחותיו.

זוהו רק מעט מועיר מהאבסורדים הי-מודקרים ממסגרות הוועדה.

מדוע שיקרו לשוק?

פרשה חמורה בפני עצמה, שי-הוועדה כלל לא התייחסה אליה במס-קנותיה, היא החלטתם של ניצב-מישנה רוט ותת-ניצב שלוש לשקר לעורך הארץ גרשום שוקן, "מתוך דביקות בעיקרון של אי-גילוי מידע לגורמי חוק על החשד". אחרי שהתברר לעורך הארץ, כי עורך-דין בסוק הוזהר על ידי שלוש בקשר לעיסקת הדולארים עם לביב, הוא ביקש טלפונית הבהרות על כך מניצב-מישנה רוט. רוט השיב, כי "העניין לא ברור לוי", למחרת סיכם עם שלוש לא לספר לשוקן את האמת בדבר החשדות שיש להם כלפי לביב.

כלומר, שני קציני המשטרה חששו לגלות סוד לאישיות כמו גרשום שוקן, שהוא חבר בוועדת העורכים של העיי-תונות הישראלית, שכל סודות המדינה כמעט נמסרים להם תוך ביטחון במתי-מנותם וישרם, ובאותה שעה לא חששו לגלות את המידע שיש בידם על החשד נגד לביב לאדם כמו עורך-דין בסוק, ניצגם של סטאשר ולנסקי.

בנוסף לכך, אחרי שקבעה במפורש, כי "לאחר שיקול החלטנו כי עלינו לצמ-עם את חקירתנו לנושא כתב המינוי", חרגה הוועדה חריגה המרה מנושאי כתב המינוי שלה, בכך שפירסמה בפומבי את

מלבישים עלי עליה

(המשך מעמוד 13)

לפני כשנתיים שותפו של עודד סלפטר ועמד כמותו בקשרים עם המשטרה.

הצעה לזיוף מיסמכים

כאן הגיע לביב לקטע הסנסציוני ביותר בעדותו. לדבריו פנה אליו שיי-לון בשמו של סלפטר, הביע את נכור-גותו לזיוף עבורו מיסמכים של האפ.בי.איי, לפיהם יחבר, כביכול, כי בידי האפ.בי.איי, נמצא חומר פלילי מרשיע נגד מאיר לנסקי.

לדברי לביב טען שילון, כי שמע מי-סלפטר שהוא, יגאל לביב, מעוניין בזיוף מיסמכים כאלה כדי למוכרם לפרקליטיו של לנסקי. הוא, שילון, היה מוכן, כפי שמסר לביב בעדותו, לבצע את הזיופים המבוקשים תמורת התשלום הצנוע של 5000 ל"י. לביב טען בעדותו, כי הטיח בפני שילון שאין הוא יודע על מה הוא מדבר וכי שלח אותו מעל פניו.

בעקבות פגישה זו ומידע נוסף שקיי-בל פנה לביב מיספר ימים לפני מעצרו לפרקליטו, עורך-הדין רם כספי, סיפר לו את כל מה שהתרחש סביב פגישותיו עם סלפטר ושילון, הודיע לו כי ברור לו שהמשטרה עומדת להלביש עליו עלי-לה. לדברי לביב, אותם השמיע גם ב-בית-המשפט בעת מעצרו, ניתנה חור-ראה לכך על-ידי שר האוצר פנחס ספיר בכבודו ובעצמו.

לדברי לביב הוא אסף בשנים האחר-יונות חומר על מתדליה ובזבוזיה של ממשלת ישראל, להם אחראי שרי-האוצר

דו"ח פלד

(המשך מעמוד 12)

ופאראדוקסים נוספים הנרועים בדו"ח הוועדה לכל אורכו:

יגאל לביב, שלא יכול היה למי-צוא כל פסול חוקי או מוסרי בנוסיונו של בסוק לקנות ממנו מיסמכים, ניסה להכי-שילו בעבירות על סחר במטבע זר, בדר-שו ממנו תשלום בדולארים, בכונה תחיי-לה. רק על סמך טענות של לביב, כי בסוק הציע לו תשלום בדולארים, הסכים ניצב-מישנה רוט לשותף עימו פעולה במיכצע.

תת-ניצב שלוש הוזהר, כפי שהודה ב-עצמו, את בסוק מתשלום בדולארים. והנה בא הדו"ח וקובע כי, "נראה איפוא כי בישיבה בין ראשי המחלקות במשטרה לא נדונה פעולת המשטרה בעניין הדולאר-רים וייתכן שלא הוזכרה כלל העובדה שהעיסקה בין לביב ועורך-דין בסוק קשור-רה בדולארים".

כלומר, ניתן להסיק בכך, ששלוש לא ידע כלל שלביב תובע תשלום בדולאר-רים, הוזהר את בסוק מתשלום כזה, רק משום שהעלה בדעתו במקרה כי בסוק עלול לשלם בדולארים. צריך לחיות תמים מאוד כדי לאמץ גירסה זו.

שלוש טוען כי נפגש עם בסוק רק כדי לברר אם יש ממש בחשדות, כי לביב מנסה לסחוט כספים מלנסקי וסטא-שר באמצעות בסוק על ידי שימוש ב-מיסמכים?

אילו טענה מגוחכת! אם באמת רצה שלוש לברר אם יש ממש בחשדות אלה, מה היה פשוט יותר מאשר להניח ללביב לסחוט מבסוק, ולהאשימו אחר-כך בסחי-טה. בטענות אומר שלוש למעשה, כי הוא הכשיל עבירה מתוכננת של לביב, שהמשטרה היתה מעוניינת לתפסו בשעת ביצועה, על ידי אוזרת בסוק משיחות פעולה עימו.

הן עורך-דין בסוק והן תת-ניצב שלוש, חזרו כמה פעמים על הסיפור, כי בעת פגישתם בפסה עטרה, היה זה בסוק שהציע להראות לחשוד את המיסמכים שירכוש מלביב.

סיפור זה מוביל אותנו כל הטיעון של שלוש לשיא הפאראדוקס. שימו לב: בסוק, פרקליטו של סטאשר, המייצג גם את האינטרסים של לנסקי; היודע כי ממשלת ישראל עושה מאמצים להשיג מיסמכים וראיות שיאפשרו לה לא להאריך את רישיון שהיה על לנסקי בישראל, וכי שלחה למטרה זו את פרק-